

och i ristningslinjernas form. Han brukar **o**-runan som tecken för nasalerat *a*: **kunor**, **ri - o**, **pino**, **osmuntr**. Han skiljer på **r** och **ṛ**; dock har han, mot vad man skulle vänta, **r** i 6—12 **aupulfr**.

Ölsta-stenen är en av de många runstenar, som ha stått resta invid den gamla eriksgatan genom Hagunda härad. Ännu ett par av dem ha varit ristade av Åsmund, nämligen de båda Måsta-stenarna (U 859 och 860).

872. Ölsta, Gryta sn. Nu i Gryta kyrka.

Pl. 148.

Litteratur: N. G. Stahre, Runstenarna i Gryta sn, 1938 (hs i ATA).

Äldre avbildning: Stahre, foto 1938 (ATA).

Vid Ölsta har utom U 871 en gång funnits ännu en runsten, av vilken emellertid endast ett litet stycke är bevarat. Fragmentet är funnet nere i åkanten nedanför Ölsta mellangård. Det blev bekant för fil. mag. N. G. Stahre vid hans granskning av runstenarna i Gryta sn år 1938. Troligen har fyndet gjorts något eller några år tidigare. I sluttningen mot ån finnes gott om sten, men någon ytterligare del av den sönderslagna runstenen har icke kunnat påträffas. Fragmentet förvaras numera i Gryta kyrka.

Grå granit. Fragmentets storlek 27×25 cm. Ytan är mycket slät och jämn. Ristningen är tydlig, omsorgsfullt och djupt huggen.

Inskrift:

... a · st ...

De tre runorna ha sannolikt varit del av orden [**rais**]a · st[ain] »resa stenen». Innanför inskriftsbandet synes en del av en korsarm.

873. Örsunda, Gryta sn.

Pl. 149.

Litteratur: B 377, L 71, D 1:130. J. Bureus, Fa 6 s. 116 n:r 32 (Caspar Cohl), s. 220 n:r 270 (Rhezeliu), Fa 5 n:r 145, Fa 1 s. 36; J. Rhezelius, F 12 n:r 84; Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta 2, bl. 253; P. Elvius och J. Arenius, De Fierdhundria (diss., Ups. 1717), s. 102; O. Celsius, Svenska runstenar (F m 60) 1, s. 451, Acta Literaria Sveciæ 3 (1730), s. 98, De Monumentis quibusdam Runicis, Epistola ad amicum (1727), s. 15 f.; UFT h. 1 (1871), s. 32, h. 5 (1876), s. 87; G. Stephens, ONRM 2 (1867—68), s. 765; G. Ekholm i UFT h. 34 (1919), s. 147 f.; E. Brate, Svenska runristare (1925), s. 52; Handlingar i ATA 1919, 1934, 1935; O. Lundberg i En vägbok för Uppsala län (1937), s. 31 f.; N. G. Stahre, Runstenarna i Gryta sn, 1938 (hs i ATA).

Äldre avbildningar: Rhezelius, teckning (i F 12); P. Törnewall och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 377); Dybeck a. a.; G. A. Hellman, foto 1934 (ATA); N. G. Stahre, foto 1938 (ATA). Dybecks teckning är återgiven flerstädes, bl. a. Stephens a. a.; Ekholm a. a. s. 159; H. Hildebrand, Sveriges medeltid 3 (1898—1903), s. 52, Medeltiden (Sveriges historia intill tjugonde seklet, Bd 2, 1905), s. 88; E. Ålund, Runorna i Norden (1904), omslaget.

Runstenen står rest 13 m. S om landsvägen Örsundsbro—Nysätra, 250 m. NV om Örsunda-åns utlopp ur Alsta-sjön, 400 m. V om den västra gården i Örsunda. Ristningssidan är vänd mot N, sålunda mot vägen. Denna plats är icke runstenens ursprungliga.

Inskriften finnes upptagen i Bureus' samlingar, efter läsningar av Caspar Cohl och av Rhezelius. Den senare är den förste, som har utfört en bevarad teckning av ristningen. Platsen anges av Caspar Cohl sålunda (Fa 6): »å Örsundha Haghe i Gryta S.», av Rhezelius (Fa 6):